

носното шо на грѣцк. Духовенство.“ Увѣрватъ при това въ прошеніето си: че грѣцк. Патриаршія, а особено Търновскія грѣцки Владика Неофитъ всякога сж се трудили и се трудятъ: „за да представятъ предъ турск. Правителство всички оніе Българи за бунтовници, които бы се осмѣлили да се оплачатъ отъ тѣхъ, но че тѣ не възприемвали такивато клевеннически обвиненія предъ турск. Пуавителство; и че Търновскія Владика Неофитъ е измислил тія средства за да сжбличя народъ-тъ, да же—и въ заточеніе да праща; современно же да плаши хората и да имъ запушы устата. *)—

Друго едно прошеніе отъ 14 Январія 1845 год. е било подадено отъ страна на „Цариградск. бжмарск. тжрговци“ чрезъ което тѣ се тоже молятъ за да се освободи Неофитъ Бозвели. Това прошеніе тѣ го подали Велик. Везирю, но тоже не сполучили да го освободятъ.—

Въ 1853 год. покойн. Гермонахъ Иларионъ Стояновичъ е испратилъ едно писмо въ Търново до тогавашніа Търновски гражданинъ Хаджи Минча, чрезъ което той го подбужда за да дѣйствиова заедно съ сжгражданитѣ си Търновци за да се оплачатъ по дѣятелно противъ Владиката Неофита и предъ грѣцк. Патриаршія и предъ Висок. Порта: за да могатъ да го испждятъ.— „Не бойте се, пиши имъ Иларионъ, држжете се! направете всеобщо прошеніе и до грѣцк. Патриаршія и до В. Порта; и молете се за свалянъето на Неофита отъ Търновск. Епархія и бждете увѣрени, прибавя той, че ще ви се чюе жялбата(!) и ще се сподобите съ Владика отъ родъ-тъ си и проч. и проч.“ —

За да увѣри же Търновцитѣ въ това, покойній Иларионъ казва че: „ни Патриарха, ни Султана не ще тжрпятъ вече угнетѣніето на народъ-тъ,“ и проч.; и че „каквото вече да пиши Владиката Неофитъ Патриарху противъ жителитѣ на града Търново и на казаата му: — той *не ще го впрва* (?!), но че ще вѣрва само онова, което ще му пишатъ Търновцитѣ; и че

*) Както се случи въ Видинъ и щѣше да се случи въ Търново и съ самитѣ насъ въ 1857 и 1858 год. —